

ROBERT GOLD

DESET VTEŘIN

INSPIROVÁNO SKUTEČNÝMI UDÁLOSTMI

KIOJAN

Copyright © 2024 by Robert Gold Ltd.

All rights reserved.

Translation © Jana Vlčková, 2025

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu TEN SECONDS

vydaného v roce 2024

nakladatelstvím Sphere, an imprint of Little, Brown Book
Group

přeložila Jana Vlčková

Redakční úprava Drahomíra Smutná

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v

edici Klokan, 2025

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-577-6

Věnováno památce mé maminky Christine

JEDNA

*Na přemýšlení nebyl čas,
mohla jen bojovat nebo zemřít.*

*L*ežel bez hnutí v posteli, když vtom mu na tváři přistála kapka. Otočil hlavu a nechal vodu sklouznout po líci k suchým rtům, než ji opatrně zachytil jazykem. Nepřetržitý liják dál útočil na zpuchřelé střešní okno. Po noční obloze se převalovala temná oblaka a on nakrátko zachytil záblesk měsíce. Zavřel oči a představil si, jak běží mezi hvězdami, než spočine nohou na kamenitém povrchu měsíce.

Ten se prodral mezerou v mracích a osvítil holou ratejnu. Řekla mu, že má štěstí, když dostal k dispozici velkou místnost v podkroví, obzvlášť když ji má celou pro sebe. On žádné štěstí necítí. V rohu pokoje stojí tři velké krabice se starým oblečením páchnoucím po octu. Slíbila mu, že je odnese do dobročinného obchodu, až bude mít čas, ale neví, kdy to bude.

Těžko se mu věří, že tahle místnost byla někdy ložnicí. Bylo mu řečeno, že když má tolik místa na hraní, mohl by si tady postavit bunkr. Nemohl. Z čeho asi? Copak to nechápe?

Svědí ho kůže na nohách, zastrčených pod dekou. Odhodí ji stranou. Je nová a podivně tuhá, nevypraná, jen vybalená z igelitového pytle. Sedne si a podrbe si nohy, než si na krátké kalhoty od pyžama natáhne tepláky. Pod bosými chodidly ucítí podlahu z tvrdého dřeva. Řekla mu, že koupí koberec s motivem zvířat. Copak si myslí, že je mu pořád

pět, a ne skoro deset? Stejně zatím žádný koberec nemají. Zato mu věnovala staré pantofle, prý po tátovi, aby nechodil bos, dokud koberec nepřivezou, ale jsou mu moc velké. Nikdy žádné bačkory nenosil a nemínil s tím začínat. A taky tomu chlapovi nikdy nebude říkat táto.

Natáhl se a zvedl budík ve tvaru fotbalového míče, dárek od dědečka, který dostal při loučení. Když se na něj dívá, cítí, jak se mu hrnou slzy do očí. A pak zlostně mrskne budíkem na postel. Nechtěl, aby si někdo myslel, že je mrňavý uplakanek. Vzal si s sebou jen tyhle hodiny, tašku s oblečením, malé album fotografií a svůj tajný zápisník se svým jménem vyvedeným velkými písmeny na obálce. Má ho schovaný pod postelí a vytáhne ho jenom tehdy, když je mu moc smutno. Do sešitu si zapsal všechna místa, která navštívil s dědečkem. Nikdy na ně nechce zapomenout.

Postavil se ke dveřím a nepatrně je pootevřel. Z přízemí k němu doléhaly hlasy, nesoucí se domem. Když se naklonil, uviděl světlo odrážející se v zrcadle visícím na chodbě v přízemí. Schody jsou příkré a musí se přidržet zábradlí, aby z nich nespadl. Když mu pokoj ukazovala poprvé, řekl jí, že nemá schody rád. Mívá z nich závrať. Prohlásila, že si na ně brzy zvykne, a usmála se. Věděl, že její úsměv není upřímný. Nikdy nesoudil lidi podle úsměvů, jenom podle očí. Kdykoliv se na něho podívala, její oči se nikdy neusmívaly.

Dveře jejich ložnice zůstaly dokořán. Bylo to poprvé, co na posteli viděl polštáře. Přejel po nich prsty a ucítil, jak jsou sametově hebké. Na toaletním stolku pod oknem stála stříbrná skříňka se skleněným víkem zdobeným sušenými květy. Otevřel ji a vyndal z ní dva zlaté řetízky. Pomalu si je omotal kolem prstů a nechal je spadnout na hřbet ruky. Znovu nakoukl do šperkovnice a opatrně zvedl zlatý prsten se zeleným kamenem. Přidržel ho u očí a natáčel hlavu, dokud kámen neozářil paprsek měsíčního světla, který se prodral škvírou v závěsech. Když stiskl víčka, jasně zelené světlo stále kroužilo v jeho hlavě.

Zdálo se mu, že z chodby za svými zády zaslechl nějaký hluk. Rychle se otočil, ale nikdo za ním nestál. Možná jsou to ty hlasy zezdola. Vrátil prsten do krabičky a pak na něj položil řetízky přesně tak, jak je našel. Zaklapl víko a něžně spočinul prsty na květinách uvězněných ve skle.

Stál na podestě a čekal, až jeho oči přivyknou jasnému světlu. Ložnička vedle jejich patřila bráškově. Byla tam tma, ale dokázal rozpoznat spícího bratříčka, schouleného pod dekou s obrázkem Spidermana. Místnost voněla čerstvou výmalbou a na podlaze ležel velký koberec s oblíbeným superhrdinou. Ten doručili včas, blesklo mu hlavou. Vypadal celkem suprově, ale hodí se pro malého kluka. Byla na něm postavená autodráha a nějaká autíčka. Blbiny pro děti, pomyslel si. On hračky nepotřebuje.

Vrátil se na podestu a usedl na horní schod. Když se podíval mezerou v zábradlí, viděl dveře obývacího pokoje. Byly zavřené, ale slyšel, jak ti dva mluví. Zaznamenal i dva další hlasy, které neznal. Znovu ho napadlo, že slyší nějaký hluk, a otočil se ke vzdálenému konci chodby. Tam spal jejich kluk, ale jeho dveře zůstaly pevně zavřené. Naklonil se a napíнал sluch, aby zjistil, o čem se baví. Smáli se, ale on nevěděl proč. Opřel si hlavu o zábradlí a zavřel oči. Na okamžik si představoval, že je zase u dědečka. Napřed spolu za větrného dne pouštěli jasně červeného draka a pak si u krbu pochutnávali na toastu a v televizi sledovali Mr. Beana. Zajímalo by ho, co dědeček právě teď dělá, ale když cítil, jak už zase má blízko k pláči, radši na něho přestal myslet a znovu se zaposlouchal do hlasů linoucích se z přízemí, dokud nezaslechl zaskřípání dveří obývacího pokoje.

Když otevřel oči, ty její zíraly přímo na něho.

ČTVRTEK

KAPITOLA 1

Zastrčím do batohu dárkově zabalenou lahev značkové whisky Talisker, vyjdu z obchodu s alkoholem a vkročím na hlavní ulici Marnhamu. Večerní zákazníci obchodu se venku mísí s lidmi, kteří odtud denně dojíždějí do Londýna, a teď unaveně míří domů. Na konci ulice je bistro, kde prodávají rybu s hranolky, a já míjím dlouhou frontu, která se od něj vine. Špatně osvětlená postranní ulička, oddělující bistro od zadních vchodů mnoha zdejších restaurací rozestých podél řeky, je zaneřáděná krabičkami od hranolků. Zahlédnu dva muže, kteří se marně snaží schovat za velkým kontejnerem na odpadky. Oběma je kolem třiceti. Spěšně šňupají kokain z prázdného obalu od ryby. St. Marnham ani sousední obec Haddley, kde bydlím, se nevyhnuly současné drogové kultuře, která jako by se stala běžnou součástí každodenního života.

Hlavní ulice, mířící z centra, se stáčí k Terrace Road, která se táhne podél Temže. Začne krápat, a tak si zapnu bundu a ruce vrazím hluboko do kapes. Přejdou přes ucpanou silnici a vyhnu se spěchajícímú kurýrovi, než se vydám na stezku vedoucí podél vody. Pod železničním mostem mě náhle obklopí ticho, dokud mi nad hlavou nezarachotí vlak. Přede mnou si jakýsi bezdomovec chystá lůžko z kartonu, aby pod viktoriánskou stavbou přečkal noc. Zezadu zaslechnu přibližující se kroky, napřed značí rychlou chůzi, poté se kolem mě

proženou sprintem k zanedbanému muži. Jsou to ti dva, co se schovávali za bistrem. Nejprve na něho zařvou a pak mu seberou papírový pohárek, který si před sebe postaví. Okradou ho o to málo, co měl, a řičí smíchy, dokud je nespoklne tma. Jdu k tomu chudákovi, ale on jenom unaveně pokrčí rameny. Vytáhnu z kapsy desetilibrovku a vtisknu mu ji do ruky.

Stežka kopíruje ohyb řeky a já se dostanu na nejvzdálenější konec obce, kde mě opět vítají pouliční lampy. Děšť se mění ve slejvák a já jsem rád, že před sebou vidím jasně zářící světla Mailerovy restaurace. Stojí na břehu řeky a vznikla přestavbou kamenného skladiště. Časem si získala dobré jméno. Patří Eastu Mailerovi a jeho partnerovi Willu Andrewsovi a za posledních deset let se proslavila nejen zde, ale i v celonárodním měřítku. Loni o Vánocích East vydal svou první kuchařku a představil se v pořadu BBC *Saturday Kitchen*. Jeho vynalézavé recepty, kombinované s jeho svéráznou povahou, znamenají, že se postupně posouvá z místní celebrity na celostátní úroveň. Vezmu to kolem boční zdi skladu a vstoupím na dlážděný dvorek před budovou. Auta jezdí sem a tam pod obrovským kamenným obloukem, a dokonce i za deštivé únorové noci širokopásmové světlomety plní prostor jasným hřejivým světlem. Krátce se ukryju pod markýzou v přízemí, vlnící se v čerstvém větru. Podívám se na mobil a uvidím zprávu od mé šéfové, Madeline Wilsonové. Oznamuje mi, že dorazí za dvě minuty. Je jednou z nejviditelnějších a nejvlivnějších osobností britských médií a já jsem s ní pracoval skoro deset let. Prvních pět roků jsem působil jako reportér v celostátních novinách, kde byla šéfredaktorkou, a v posledních pěti letech jsem se věnoval investigativní žurnalistice na předním zpravodajském serveru ve Spojeném království, který řídí. Je jak kreativní, tak vynalézavá, a vždycky brutálně upřímná. I když to někdy znamená, že vede náš zpravodajský web s očekáváními, která mohou působit jako téměř nesplnitelná, za všech

okolností trvá na přesnosti toho, co publikuje, a od tohoto požadavku nikdy neustoupí. Po celou svou kariéru bojovala za spravedlnost a férovost a totéž očekává od všech svých spolupracovníků. V jádru každého příběhu, který vypráví, se musí skrývat pravda, což je závazek, který zdědila po svém otci Samovi.

Sam je novinář ze staré školy, majitel a šéfredaktor *Richmond Times*, kde jsem stejně jako Madison začínal svou kariéru. Po smrti mé matky mě Sam vzal pod křídlo, už je to skoro jedenáct let. Protože jsem se svým tátou neměl od tří let prakticky žádný opravdový vztah, Sam se stal otcovskou figurou v mém životě.

„Bene!“ zavolá na mě Madeline a vystoupí z auta. Přivítáme se krátkým obejmutím a hned nato jí začne zvonit mobil. Pohlédne na obrazovku a hovor odmítne. „Požírači času,“ sdělí mi důvěrně, než se znovu ponoří do auta, aby ze zadního sedadla vzala zabalený dárek. „Dennisi, pošlu ti zprávu, až budu hotová,“ oznámí svému řidiči. „Počítej tak kolem jedenácté.“ Přikývne, a pak spolu vyrazíme ke vchodu do restaurace.

„Sama jsi nepřivezla?“ podívám se.

„Nabídla jsem se, že se u něho zastavím a vyzvednu ho, ale odsekl, že treť sám.“

„Stále neústupně nezávislý,“ poznamenám a otevřu Madeline dveře.

„Přijede tím zatraceným autobusem. Navrhla jsem, že mu zaplatím taxík, ale škoda mluvit. Vždyť ho znáš, Bene – vždycky všechno ví nejlíp.“ Usměju se a nemůžu se ubránit pomyšlení, kolik Samovy tvrdohlavosti jeho dcera zdědila. „Je mu čtyřiasedmdesát,“ vrtí hlavou, „a stále ještě každý týden redakčně zpracovává noviny. Nemám tušení, jak to zvládá, nebo jestli z toho má nějaký zisk.“ Zvednu obočí a Madeline pokračuje: „Nabídla jsem se, že mu z vlastních peněz zaplatím pomocného redaktora. Víš, co mi odpověděl?“

„Ne.“

„Že není případ pro charitu. Nikdy jsem netvrdila, že je, ale vidím, že vydávání novin je pro něho stále těžší a těžší, jenže on odmítá zpomalit. Kdo si dneska kupuje inzertní prostor v místních novinách? Každou nabídku pomoci odmítne mávnutím ruky a netýká se to jenom toho jeho plátku. Řekla jsem mu, že mu seženu paní na úklid – přišla by jen párkrát týdně po ránu – ale on nechce, aby někdo chodil k němu do bytu a hrabal se mu ve věcech. Jednou si skutečně přivodí infarkt.“ Madeline se usměje, když si oba vzpomeneme na noční úprk do nemocnice. Stalo se to loni na podzim a naštěstí se ukázalo, že Samův *infarkt* nebylo nic horšího než přemíra sýra a archivního portského.

Madelinin mobil zazvoní znovu.

„Netuším, kde lidi berou moje číslo,“ posteskně si a znovu hovor odmítne. „Já tu Carolyn zabiju, jestli ho rozdává každému, kdo tvrdí, že má pro mě exkluzivní zprávu světového významu.“ Pracovat jako Madelinina osobní asistentka vyžaduje obrovskou dávku trpělivosti. Přistoupí k maître d' a představí se, protože máme na její jméno rezervovaný stůl, ale než nás k němu personál stačí dovést, z otevřené kuchyně vyjde East Mailer.

„Madeline!“ zvolá a blíží se k ní s doširoka otevřenou náručí. Měří dva metry, dlouhé černé vlasy má pevně stažené do culíku a na hlavě mu svítí jasně červený kuchařský šátek bandana, takže ho nelze přehlédnout. „Proč jsi mi neřekla, že tu dnes večer budeš? Připravil bych ti nějakou specialitu,“ vyčítá jí vesele, zatímco hosté po celé restauraci se po něm otáčejí.

Madeline mu nejprve pošle vzdušný polibek a potom ho pevně obejmě paží kolem pasu. „Tady je vždycky všechno speciální,“ odpoví se smíchem. Madeline a East uzavřeli v posledních ročnících školy nezničitelné přátelství a od té doby jsou si blízcí. „Jsme tady, abychom oslavili Samovy narozeniny – pokud se vůbec ukáže,“ sdělí mu, když nás

doprovází ke stolu s úchvatnou vyhlídkou na řeku. „Letošní oslava sice bude skromnější, ale Sam nepotřebuje žádnou výmluvu, aby si s gustem pochutnal na druhé porci tvého fantastického rybího nákypu.“

„Nech to na mně,“ odpoví. Mávne na barmana, který se pilně otáčí za dřevěným pultem. „Šampaňské na účet podniku. Můj dárek našemu oslavenci,“ dodá, když si všimne, že do restaurace právě vstoupil Sam a provozní ho vítá. East ho pozdraví tím, že mu položí svou obrovskou ruku na rameno a málem si ho zastrčí do podpaží. „Pane Hardy, slyšel jsem, že dneska oslavujeme.“

„Nejsem tady, abych působil pozdvižení,“ odpoví Sam a zvedne jeho ruku v předstíraném protestu.

Číšník nalije tři sklenky šampaňského a odstoupí. „Dej si s námi skleničku,“ vyzve Madeline Easta.

„Rád bych, ale dnes večer řídím kuchyni.“

Samovi se rozsvítí oči a plný očekávání pohlédne na šéfkuchaře. „Bude rybí nákyp?“

„Už na něm pracuju,“ odpoví a stiskne Madeline ruku. „Můžu si tě později na pět minut ukradnout, jestli se ti podaří od nich utéct?“ zeptá se tiše. „Rád bych si s tebou promluvil v soukromí.“

„Všechno v pořádku?“ zbystří moje šéfová.

„V naprostém. Užijte si večeři,“ odpoví East, než zmizí v kuchyni.

„Omlouvám se za zpoždění,“ kaje se Sam a vypije půl sklenky šampaňského dřív, než se posadí. „Connie se zastavila na pozdní oběd a ztratili jsme pojem o čase.“

„Neříkej mi, že nemáš na nic chuť.“

Sam potřese hlavou. „Maddy, padám hlady. Od snídaně jsem nesnědl ani sousto.“ Dál se napájí šampaňským. „Když jsem se zmínil, že se Connie stavila na pozdní oběd –“

Madeline zvedne ruce. „Tati, my přesně víme, co tím myslíš, a podrobnosti znát nepotřebujeme.“ Otočí se ke mně a zavrtí hlavou.

„Myslel jsem, že v domě nejvíc kamarádíte s paní Wasneskyovou,“ poznamenám.

Sam se zakření. „Kamarádím, ale momentálně je v Polsku. Jela navštívit matku. Vráti se zítra v noci.“

„Matku?“ užasne Madeline. „Kolik je paní Wasneskyové let?“

„Jako mně – křepkých čtyřiasedmdesát. Její matka minulý týden oslavila sto první narozeniny. Obyvatelé Varšavy jsou zocelení.“ Ukáže nám fotografii, na které zmíněná dáma slaví své narozeniny panákem vodky. „Taky jsem byl pozván, ale Polsko v únoru je silný kafe i na mě.“ Sam sáhne do kbelíku s ledem pro lahev a dolije si sekt.

Madeline se usměje, skloní se a zvedne balík postavený vedle židle. „Všechno nejlepší k narozeninám, tati!“ zahlaholí a podá mu dárek přinesený z auta.

„Copak to tu máme?“ Natáhne se přes stůl pro něco, co vypadá jako velký zarámovaný obraz. Zatímco Sam trhá drahý balicí papír, moji pozornost upoutá skupina čtyř žen, usazená u koktejlového baru. Objednávají si v rychlém sledu jeden gin a martini za druhým, a já bych přísahal, že jedna z nich zmínila moje jméno. Madeline krátce zachytí můj pohled, ale nic neřekne.

Sam odtrhne poslední kus papíru a opře rám o stůl před sebou. Madeline na něho přes rám nevidí, zato mně neujde, jak Sam zvedl ruku k tváři.

„To je tvůj úplně první –,“ spustí jeho dcera.

„Já vím, co to je,“ odpoví a otírá si oči. „Můj první článek z titulní strany z dvacátého osmého září devatenáct set sedmdesát tři. Nikdy by mě nenapadlo, že ho znovu uvidím.“

Sam mi podá zarámované vydání *Richmond Times* staré přes padesát let, pak vstane a obejmeme dceru. „Kdes to proboha vyštrachala?“

„Možná tomu nebudeš věřit, ale mám všemožné zvláštní kontakty,“ odpoví a obejmeme otce.

„Schovávám si každý výtisk od října sedmdesát tři...“

„V té své zatracené garáži,“ dodá Madeline a zasměje se.

„Ale o tenhle jsem přišel, když jsem začal bydlet s tvou matkou. Pořád uklízela a vyhazovala důležité věci.“

„Určitě se jí po tobě také stýská,“ míní Madeline a pošle mu přes stůl vzdušný polibek. Sam se zase posadí. Já se s její matkou nikdy nesetkal, rodiče měla dávno rozvedené, když jsem ji poznal, ale několikrát naznačila, že manželství jejich rodičů bylo hodně divoké.

Opět se otočím, když se za mnou ozve výbuch smíchu. Tentokrát stoprocentně vím, že jedna z žen o mně mluvila.

„Ignoruj je,“ poradí mi Madeline. Zaslechla stejný komentář. Natáhne se přes stůl. „Ty ti za to nestojí, Bene.“

KAPITOLA 2

Po celý svůj dospělý život se setkávám s kradmými pohledy a občas s nějakým tím namířeným prstem, zejména tady, v mém rodném Haddley. Zvykl jsem si. Do povědomí veřejnosti, i té mezinárodní, nás poněkud neslavně dostala vražda mého teprve čtrnáctiletého bratra Nicka. O rok později byly z vraždy Nicka a jeho nejlepšího kamaráda Simona Woakese usvědčeny dvě dívky z jejich školy. V čase vraždy mi bylo pouhých osm let, a přestože od tohoto hrůzného činu letos uplyne třiadvacet let, zmíněný zločin stále mnohé morbidně fascinuje. Nedávno se mi podařilo rozkrýt pozadí bratrovy vraždy a tím se na sociálních sítích opět rozhořel zájem o historii mé rodiny.

„Na co se díváte, vy dva?“ zeptá se Sam a otočí se na židli.

„Na nic, s čím by sis měl lámat hlavu,“ odpoví jeho dcera.

Sam se opět zaměří na náš stůl. „Objednáme si?“ zeptá se dřív, než stačím zachytit pohled procházejícího číšníka.

„To s tím tvým dědečkem mě moc mrzí,“ poznamená k Madeline potom, co jeho objednávka bezpečně putuje do kuchyně.

„Děda měl báječný život. Devadesát šest je požehnaný věk.“

„Určitě tě potěší, že jsem napsal tvé matce,“ odpoví, opře se o židli a založí si ruce. „Připomínám, že stručně.“

„Věřím, že měla radost,“ míní Madeline. „Otec pro ni vždycky hodně znamenal.“

„Byl to starý protivný bručoun a všichni to víme. I tvoje máma by to přiznala. Jediný důvod, proč žil tak dlouho, byl ten, že nechtěl, aby se někdo dostal k jeho penězům.“

Madeline se zasměje. „Ke mně býval vždycky štedrý.“

„Prosím,“ vyzve ji Sam. „Pověz mi, kdy ti naposled něco dal.“

„Jeho peníze jsem nikdy nepotřebovala,“ odpoví Madeline, která se vždy pyšnila svou nezávislostí.

„Z tvé mámy teď bude bohatá dáma – za předpokladu, že všechno odkázal jí.“

Madeline přikývne. „Několik našich *konkurentů* dokonce vyrukovalo s příběhy o zesnulém Warrenu Buffettovi z Británie. Kéž by to byla pravda, ale já doufám, že máma se tím baví a využije příležitosti cestovat po světě ve velkém stylu.“

„Zní to jako perfektní plán,“ odpoví Sam. „Hlavně ji drž co nejdál od Londýna.“

„Měl byste jet s ní,“ poškádlím ho. „Času teď budete mít dost.“

„Žádná suma peněz mě nepřesvědčí zůstat s Annabel.“

„Anebo ji s tebou,“ dodá Madeline. „Oba jste příliš nezávislí. Kompromis s vaším manželstvím neladí.“

„Další věc, kterou jsme na tebe přenesli.“ Ve chvíli, kdy Sam pozvedne sklenku, zaslechneme od baru další výkřik. Otočím se a uvidím jednu z žen neelegantně padat z barové stoličky. Dvě z jejích kamarádek se jí vrhnou na pomoc, ale samy se sotva drží na nohou. Ve snaze ji zvednout se jedna

z nich zřítí dozadu a převrátí přitom barovou židli. Okamžitě k nim spěchají dva z číšníků.

„Pomoc přijímám jen od Nathana,“ blábolí dáma natažená na zemi, její slova splývají a mávající paže maří pokusy ji zvednout. Namáhavě se posadí a opře si hlavu o stěnu baru. „Nathanovy silné ruce mě udrží,“ drmolí a hihňá se sama pro sebe.

Podívám se na Madeline a ta zavrtí hlavou. Sam zůstává scénou uchvácen a sáhne pro mobil, aby si ji natočil.

„Tati!“ Madeline ho plácne přes ruku.

„Koukám, jak rychle zapomínáš. Pro místní noviny je za vším příběh.“

„Takže podle tebe má potenciál zaujmout ženská, která sletí ze židle?“ podiví se Madeline. „Tak špatně na tom snad nejsme, ne?“

„Opilecká šarvátka v prvotřídní restauraci místní celebrity,“ opraví ji Sam a usměje se na dceru. „Mohl bych to prodat několika celostátním médiím. Záleží jen na správném podání.“

Dvojice podroušených žen se mezitím přidrží barového pultu a s námahou se postaví na nohy. Celá partička se hystericky řehoní. Popadnou sklenky a pokračují v nasávání.

Sleduju barmana, jak k nim vykročí, ale dřív než stačí něco říct, žena, která sebou předtím sekla, vrávorá naším směrem.

„To jsi ty, že jo? Ty jsi Ben Harper?“ uhodí na mě, když se doklátí blíž. „Hele, je mi strašně moc líto, co se ti stalo. A tvé rodině. Připadáš mi roztomilý.“

Kamarádka vmžiku stojí po jejím boku. „Znáš Nathana?“ zeptá se a uculuje se. „Víš, že tady pracuje? Sice ho obžalovali z vraždy dítěte, ale ke mně domů může přijít, kterou noc bude chtít. Někdo dal na TikTok video, jak běhá bez trička. Je božský.“

Obě ženy se chechtají, ale Madeline dochází trpělivost. Obejde stůl a prohlásí: „Přišli jsme se v klidu navečeřet. Podle mě už máte dost a je načase, abyste se poroučely domů.“ Zvedne mobil. „Zavolám vám taxi.“

„Kdo jste, abyste nás posílala domů? Večírek právě začal.“

„Ujišťuju vás, že večírek je skutečně a doopravdy u konce.“

„Neměla byste strkat svůj zvědavej frňák do našich věcí,“ zpraží ji první z žen a ožene se po Madeline pěstí. Ta pohotově uskočí a ženská, místo aby skórovala, přistane na našem stole jak dlouhá, tak široká.

Sam popadne mobil a zvěční ji, jak leží rozplácnutá na ubrusu s obličejem v naší misce s chlebem.

„Všechno nejlepší k narozeninám, Same,“ zatrylkuje Madeline a protočí panenky. Usměje se na otce, a pak vytáhne prázdnou židli od sousedního stolu. S pomocí číšníka ženu zvedne a posadí ji na ni.

„Pusťte mě!“ rozčiluje se žena a zmítá sebou ve snaze se jim vymanit.

Madeline se vedle ní přikrčí. „Je čas jít domů,“ oznámí jí, zachovává klid. „Taxi vám zaplatím a až se s kamarádkami ráno probudíte, doufejme, že se budete po zásluze cítit trapně.“

„Já chci selfičko s Benem,“ smlouvá žena jako svéhlavé dítě.

S Madeline to ani nehne. „Ben nechce selfičko s vámi.“ Vezme ženu za paži. „Půjďme ven. Čerstvý vzduch vám pomůže vyčistit hlavu.“

„Nesahejte na mě!“ křičí žena Madeline to obličej. Ta trhne hlavou dozadu a v tom zlomku vteřiny ji ženina přítelkyně popadne za paži. Má šéfová ji setřese, ale první žena už je na nohou a potácí se ke mně. Vrhne se mi kolem krku, aby neupadla, a nemotorně zvedne mobil před naše obličej, ale není schopná odemknout obrazovku. Podá mi ho a otočí se ke svým dvěma kamarádkám usazeným u baru.

„Natašo, Kylo! Pojdte mě vyfotit s Benem.“

Ty dvě dál zůstávají sedět a tupě zírají na chaos odehrávající se před nimi.

„Dovolte, pomůžu vám,“ nabídne se Sam a zvedne se.

„Same!“ zhrozí se Madeline.

„Dopřej jí jednu fotku, udělá jí to radost, a pak ji odtud vypakujeme,“ odpoví.

„Díky, dědulo,“ ocení žena jeho vstřícnost a zatváří se vítězoslavně.

„Jak se jmenujete?“ zeptá se Sam, když mu podá svůj mobil.

„Abby,“ odpoví a pevně mě chytí kolem pasu.

„Úsměv, Abby!“

„Moment!“ zvolá. Se smíchem si upraví černé koktejlové šaty a smete hrudku másla, která jí uvízla na ěadru. Nemůžu se ubránit úsměvu. Sam stiskne spoušť a zachytí rozpačitý okamžik.

„Udělejte ještě pár snímků,“ poroučí Abby. „Nebyla jsem úplně ve formě.“

„Odejděte z mé restaurace!“ zahřímá hlas z kuchyně.

Madeline obejde stůl a rychle vykročí k Eastovi. Položí mu ruce na hrud'. „Nedělej scénu, bude to jenom horší,“ požádá ho tiše.

East zavrtí hlavou a protáhne se kolem ní. Vidím, jak Madeline krátce zavřela oči, když se obří kuchař rozběhl k oběma ženám. „Slyšely jste mě?“ zaburácí dostatečně hlasitě, aby ho slyšela celá restaurace. „Řekl jsem, abyste vypadly.“ Popadne Abby za paži a než mu stačí odmlouvat, strká ji k východu z restaurace. Dva z číšníků se mu vrhnou na pomoc a chopí se druhé výtržnice.

„A vy dvě,“ pokračuje East a obrátí pozornost ke dvojici u baru, „mazejte ven, než zavolám policii.“

„Šéfe, nemají zaplaceno,“ hlásí barman.

„Na to teď zvysoka kašlu.“

Zaražené, že je slavný East Mailer pakuje ze své restaurace, ženy nejistě slézají z barových židlí. Jedna z nich klopytne a podlomí se pod ní vysoký podpatek. Padá směrem k Eastovi a ten ji zachytí do svých obřích tlap. Hosté užasle zírají, jak ji zvedne do náruče a vynáší z restaurace.

Madeline se otočí k otci, který scénu pilně natáčí na mobil.

„Myslím, že z tohotohle může být virál,“ pochvaluje si.

KAPITOLA 3

Will Andrews odložil knihu, o které doufal, že ji ten večer dočte. Zahleděl se oknem vysokým od podlahy až ke stropu na řeku Temži.

Zaposlouchal se a zaslechl manželův rozčilený hlas, linoucí se z restaurace pod ním. Dole zjevně došlo k nějaké roztržce.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Nathana, svého syna. „Že by se East chytil s dalším novinářem?“

Nathan, natažený na velké pohovce loftového bytu, kde žil po uplynulých šest týdnů, přestal psát a odložil mobil. „Co já vím,“ odpověděl. „Myslel jsem, že když přestanu pracovat v restauraci, nebudou sem už lézt.“

Nathan Beavin přijel do Haddley před necelým rokem. Přivedlo ho sem zjištění, že jeho biologická matka byla jednou z dívek usvědčených z vraždy Nicka Harpera. Po narození byl dán k adopci a vyrůstal v nevelké rodině v městečku Cowbridge na předměstí Cardiffu. Během studia práv úspěšně zažádal o odtajnění podmínek své adopce a krátce nato, v pouhých jednadvaceti letech, se vydal do Haddley pátrat po svém biologickém otci.

Will prožil těch jednadvacet let synova života, aniž tušil o jeho existenci. Test paternity s definitivní platností potvrdil, že Nathan je jeho dítě, i když stačilo ty dva vidět pohromadě a málokdo by pochyboval, že jsou otec a syn.

„East má téměř nulovou schopnost a občas velmi malou snahu ovládat svůj hněv,“ poznamenal Will. „Když se takhle rozparádí, nebývá vůbec milý.“

„Napadlo mě..., co kdybych ze St. Marnhamu na čas odjel? Třeba by to pomohlo zklidnit situaci.“

Will zavrtí hlavou. „Nechci, abys to dělal,“ odpoví. „Přeju si, abys považoval tohle místo za svůj domov stejně jako Cowbridge.“

„Už se stalo,“ přisvědčí Nathan, ale zaváhání v jeho hlase ve Willovi zanechalo vzrůstající pocit obav, že ztratí syna, kterého teprve nedávno poznal. Sociální sítě si na Nathana přiběhu smlsly. Nikdy nevyhledával pozornost, ale detektivové z TikToku neznají hranic. Nathan, dvaadvacetiletý výsledek vztahu neblaze proslulé dětské vražedkyně a jejího tehdy čtrnáctiletého spolužáka, se nevědomky stal předmětem morbidní fascinace. Navzdory jejímu nedávnému návratu do vazby se šířily teorie o tom, že Nathan odhalil totožnost své biologické matky a že společně plánují nějaký ohavný zločin. Neměly vůbec žádné opodstatnění, ale internetová šikana bývala občas hodně nesmlouvavá. Will by chápal, kdyby jeho syn začal litovat, že pátral po totožnosti svých biologických rodičů, a obával se, že kdyby se Nathan vrátil do Walesu, nic už by ho nepřivedlo nazpátek.

Naklonil se k němu. „Však ono se to usadí. Slib mi, že nikdy nedovolíš, aby tě East vyhnal.“

„Nechci se mezi vás dva plést.“

Will na to nic neřekl.

Nathan se v jeho životě objevil teprve loni na jaře, a přestože to byl šok, Willa čas strávený se synem těšil. Ukázalo se, že mají hodně společných takových těch hloupoučkých věcí, jako je slabost pro zmrzlinu Ben&Jerry's s kousky sušenek. Taky rádi sledovali národní basketbalovou ligu nebo běhali maraton (každý úplně jinou rychlostí). Poslouchali Paula Wellera a v televizi sledovali seriál *Západní křídlo*. Všechny tyhle maličkosti jim pomáhaly upevnit vzájemný vztah. Will nikdy nepočítal s tím, že se stane otcem, ale když už do toho spadl až po uši, užíval si každou minutu. Uvědomoval si, že pro Easta je to těžší, a proto se snažil zahrnout svého manžela do jejich vztahu. Byl to

East, kdo navrhl, aby s ním Nathan pracoval v restauraci, a Willa zpočátku těšilo, že se ti dva sbližují. Ale během uplynulých týdnů se Eastův postoj změnil. Nathan přitáhl k restauraci nežádoucí pozornost a místo aby ho East podpořil, navrhl mu, aby s prací přestal. Kromě toho vyslovil přání, aby se Nathan odstěhoval z domu, který Will a East sdílejí ve St. Marnhamu, a usadil se v malém loftovém bytě nad restaurací. Will cítil, jak jeho manžel vystřaduje Nathana z jejich života.

Seděl a sledoval, jak Nathan natukal další esemesku. „Se Sarah jste se definitivně rozešli?“

Nathan obrátil mobil obrazovkou dolů. „Myslím, že jo. Sebevětší snaha k ničemu nevede.“

Neustálý nátlak ze strany sociálních sítí udusil jejich vztah v zárodku. Will věděl, že během dvou měsíců, co se odstěhoval z jejich domu v Haddley Common, jeho syn Sarah Wrightovou a jejího šestiletého syna Maxe navštívil při mnoha příležitostech.

„Ale stále jí píšeš?“

„Napadlo mě zeptat se, co dělá o víkendu.“ V jeho hlase zaznívá melancholie. „Jenom jsem si chtěl s ní a Maxem někam vyjít.“

„Dej tomu čas,“ poradil mu Will.

Nathan přikývl. „Zůstaneme přáteli.“ Will se usmál a syn zrudl. „Pořád jimi jsme,“ zdůraznil.

Sarah je téměř o deset let starší a má šestiletého syna. Will si uvědomoval, že takový vztah nemá naději na dlouhodobé přežití ani bez vměšování zvenčí. A tak jen mlčky přikývl.

„Jenom chci mít možnost občas se u ní zastavit a vidět Maxe,“ vysvětloval Nathan. „Nikdy jsem si neuměl představit, že bych byl otcem, ale fakticky by se mi po něm stýskalo.“

„Jednou z tebe bude fantastický táta,“ ujistil ho Will. „Jenom si chvíli počkáš. V sedmatřiceti jsem na dědečka moc mladý.“

Nathan se rozchechtal. „Bez obav. Vlastní rodinu v dohledné době neplánuju. Nechci mít na nikoho negativní vliv. Což platí pro každé dítě.“

„Až na to přijde, tvé dítě bude součástí *tvoje* rodiny, ne moje, a rozhodně ne její.“

Nathan se posadil zpřímá a natáhl se po teniskách. Zatímco se obouval, Will si uvědomil, že oba přemýšlejí o Josie Fairchildové, ženě, která zabila Nicka Harpera, a stínu, který se stále vznáší nad jejich životem.

„Skočím si vedle na pivo.“

„Dej mi pět minut a půjdu s tebou,“ odpověděl Will.

„Ne. Možná zabloudím někam dál. Potřebuju se nadýchat čerstvého vzduchu.“ Zvedl mobil. „Pošlu ti zprávu, jestli se mi podaří najít nějaké tiché místo.“

Will spatřil v synových očích smutek. „Všechno tohle pomine.“

„Kéž bych dokázal věřit, že je to pravda,“ odpověděl, znovu něco natukal do mobilu a zamířil ke dveřím.

KAPITOLA 4

Detektiv konstábl Dani Cashová cítila, jak jí po zádech přeběhl mráz. Seděla u svého stolu v opuštěné kanceláři vyšetřovacího oddělení v Haddley, pootočila se a zvedla bundu přehozenou přes opěradlo židle. Napřed si ji zapnula až ke krku a pak sáhla na prastarý železný radiátor za stolem. Byl studený jako led. Rozmrzele si třela prochladlé paže, aby zahнала zimu únorového večera. Usoudila, že jí pomůže šálek horkého čaje.

Doloudala se do mrňavé kuchyňky na konci společné kanceláře, zapnula konvici a pak otevřela skříňku nad dřezem.

Natáhla se pro otlučenou plechovku Golden Jubilee a vložila sáček do svého pruhovaného hrnku. Když zvedla konvici, dveře za jejími zády se prudce otevřely. Škubla sebou tak, až vyšpláchla horkou vodu na úzký pult.

„Já nekoušu,“ ucedila vrchní inspektorka Bridget Freemanová, která na stanici velí.

„Dobrý večer,“ pozdravila ji Dani a spěšně odmotávala z role papírovou utěrku.

„Taky bych si dala šálek, jestli vám zbyla nějaká horká voda.“ Freemanová přešla k malé chladničce a vyndala z ní téměř prázdnou krabici mléka. „Dělnický čaj,“ okomentovala oblíbenou úpravu s velkým množstvím cukru a mléka.

Dani se usmála. Nikdy Freemanovou neviděla jinak, než jako ze škatulky – ve vzorně zapnutém saku a s naleštěnými výložkami. Ale dnes večer přišla v mikině Metropolitní policie a teplákách.

„Dvacet minut v posilovně,“ poznamenala Freemanová. „K čemu mi to bude?“

Dani si uvědomila, že dovolila údivu, aby se jí promítl do tváře. „Sladíte?“

„V žádném případě bych neměla, ale malá lžička neuškodí.“

„Dlouhý den?“ Dani míchala svůj čaj.

„Na mé pozici je každý den k nepřečkání – nekonečné papírování, neustálé skládání účtů vrchnímu superintendantovi, anebo vysvětlování procenta objasněnosti případů hlavounům ze Scotland Yardu.“

Dani ve Freemanové viděla vysokého důstojníka s obrovskou pracovní kapacitou. Za dobu, co stanici vede, Danin respekt vůči ní vzrůstal. Obdivovala její schopnost sledovat každý případ, zatímco současně dopřávala svým podřízeným svobodu vést vlastní vyšetřování. Přestože ke své nadřízené chovala upřímnou úctu, dál pochybovala o její čestnosti, a to ji ještě víc tížilo.

„Troufám si tvrdit, že dokud jsem se soustředila jen na řešení případů, byl můj život o hodně jednodušší a radostnější.“

Freemanová zvedla hrnek a usrkla z něj. „Co vás tu tak dlouho zdrželo, konstáble?“

„Vrátila jsem se z opakovaného výsledku oběti víkendového napadení.“

„Shannon Lancasterové?“

„Přesně tak.“

„Jak se jí daří?“

„Tváří se statečně, ale bylo vidět, jak je vystrašená.“

„Probudila se uprostřed noci a u její postele stál vetřelec?“

Dani přikývla. „Otevřela oči a spatřila, jak se nad ní sklání.“

„To je příšerné,“ odpověděla Freemanová. „Pošlete mi svoje poznámky, až je sepíšete. Skutečně se domníváte, že jde o stejného muže?“

Během uplynulých tří let děsila obyvatele Haddley sporadická vloupání. Začalo to zdánlivě nevinnými krádežemi a skončilo to tím, že se ženy probudily a uviděly ve své ložnici maskovaného narušitele.

„Všechno z minulé soboty naznačuje, že se jedná o toho samého člověka,“ odpověděla Dani. „Byl oblečený jako v předešlých případech – lyžařská kukla, mikina na zip, kožené rukavice – a zase stál u postele té ženy.“

„Existuje nějaké spojení s předchozími pěti oběťmi?“

Dani zavrtěla hlavou. „Vzorec útoků bývá naprosto nepředvídatelný, ale dochází k nim jenom tehdy, když jsou ženy samy doma.“

„Jedná podle aktuální situace?“

Dani přikývne. „Ano. V případě Shannon Lancasterové její dvě dcery nebyly doma, spaly u babičky.“

„Nějak si to vždycky zjistí. Pokračujte v pátrání po spojení mezi oběťmi. Jeho útoky se stupňují a potřebujeme nějaký průlom.“

„Jistě. Večer se podívám na sociální síť.“

„A ta Shannon Lancasterová? Měla prostě jenom štěstí?“
Freemanová se ještě otočila ve dveřích kuchyňky.

Když se Shannon Lancasterová probudila uprostřed noci, zjistila, že u její postele stojí neznámý muž. Aniž uvažovala nad tím, co vlastně dělá, jednoduše se na něho s řevem vrhla. Když zaryla prsty do jeho kukly, uprchl z místnosti a zmizel zadními dveřmi. Cestou ztratil vojenská provlékací pouta z plastu.

„Měla štěstí pouze v tom smyslu, že byla stále schopná se bránit.“

KAPITOLA 5

Restaurace opět šuměla tichými hlasy hostů a číšníci přijímali objednávky na nejlepší speciality z mořských plodů v Londýně a roznášeli sklenice šampaňského na účet podniky, aby alkohol pomohl zklidnit zjitřené nervy. Sam si pohotově pomohl k další sklenice, pak se natáhl pro další a podal ji Madeline.

„Díky, Same,“ hlesla, ale už položila ubrousek na stůl a zvedala se.

„Kam zase jdeš?“ nechápal, přičemž jeho hlavní starostí bylo čekání na večeři. „Při tomhle tempu se jídla nikdy nedočkáme.“

„Neboj se, jsem si jistá, že tvůj rybí nákyp už je na cestě.“ Svižně odkráčela od stolu kolem koktejlového baru a plechovými dveřmi ven na terasu u řeky.

„Ty krásu, to je smrad,“ prohodila a zamířila k místu, kde si East zapálil pořádně tlustého špeka. „Jestli chceš tohle všechno vykourit, tak jen doufám, že moje večeře už je uvařená.“

East zíral na rychle tekoucí řeku. Nad hlavou se mu nadouvala nepromokavá markýza s jeho jménem. Madeline si přitáhla židli z tepaného železa a postavila ji vedle té jeho.

Pohlédla na svého nejlepšího přítele. Když se před téměř čtvrt stoletím poprvé setkali na střední škole, byli dva outsiděři, svérázní jedinci odhodlaní uspět. V některých ohledech se toho moc nezměnilo. Z něho se stal úspěšný šéfkuchař, který na její podnět napsal kuchařku, jež se stala bestsellerem, a každý, kdo někdy četl noviny, zcela určitě znal jméno Madeline Wilsonová. A pokud ne, dozajista slyšel o příběhu, který napsala.

„Co se děje?“ zeptala se.

East zhluboka potáhl z jointa, ale stále mlčel.

„Něco je špatně, protože jsi právě ze své restaurace v zubech vynesl ženskou. Kromě toho je tady zima jako v morně, ale ty jsi zřejmě odhodlaný tu dřepět a totálně se zhulit. Neříkal jsi, že se mnou chceš mluvit?“

East si olízl prsty a zmáčkl konec marihuanové cigarety.

„Bojím se.“

„Že Willa ztratíš?“ Ví, že jejich manželství prochází krizí.

„Musíš si s ním promluvit a přenést se přes nepatrný kousíček pozornosti, která přichází s Nathanem.“

„Podle tebe byl ten výstup v restauraci nepatrný kousíček pozornosti?“

„Easte, ty jsi to udělal tisíckrát horší. Sehrál jsi hlavní roli.“

Odvrátil se od řeky. „Slíbilas mi, že stačí jediné vystoupení v televizi, a bude po všem. O tuhle neustálou pozornost jsem nikdy nestál. Nebýt tebe, tak bych tu zatracenou knihu nikdy nenapsal.“

„Moment,“ zarazila ho Madeline. „O tom jsi chtěl mluvit? Tě knihy se prodaly tisíce výtisků a povýšila tvoji restauraci na superúspěšný podnik.“

„Přece jsem ti říkal, že slávu neunesu.“

„Easte, miláčku můj, jsi všechno možné jenom ne slavný. Jsi béčková celebrita v kuchařském rondonu s celkem slušnou restaurací. Ale do Nigelly máš sakra daleko.“

Ani se neusmál, jen potřásl hlavou. „Přestaň mi kázat.“ Odmlčel se. „Nemáš ponětí, jaké to je. Každý den je úplně

jiná písnička, probírá se další část mého života. Sotva zamhouřím oka.“

Zaslechla v jeho hlase paniku. „Především se musíš uklidnit.“

„Proč si myslíš, že mám tohle.“ Zvedl joint.

„Nejsem si jistá, že to pomůže.“

„Nepotřebuju, abys mi říkala, co mi pomůže a co ne.“

„Easte, teď už přeháníš. Věř mi, že to video nebude lidi dlouho bavit. Každá ostuda trvá dva dny a potom se objeví nová. Nejlepší na tom je, že půlka lidí, kteří ten klip uvidí, si bude myslet, že jsi udělal správně, a víš co? Prodej tvých kuchařek zase o něco víc stoupne.“

„S tím se běž vycpat. Nikdy jsem se neměl nechat přesvědčit.“

„Začínáš být směšný.“

„Vážně? Každá maličkost se hned objeví na Twitteru nebo TikToku. Nic není soukromé. Připadám si v pasti.“

„Kdybych četla všechno, co se o mně píše na sociálních sítích, dávno bych musela skočit z mostu.“

East přešel přes terasu a zahleděl se na vodu.

„Promiň, to jsem neměla říkat.“ Madeline si stoupla vedle něho a položila mu ruku na záda. „Pravdou je, že se musíš naučit to ignorovat, a když to nedokážeš, tak se stáhni ze sociálních sítí.“

„Sociální sítě mě neděsí,“ odsekl East a obořil se na ni: „Mám vítr z magorů, které všechny ty Facebooky a Instagramy přitahují. Můj obličej je všude. Uvízl jsem v nekonečném víru, který jsi ty pomohla vytvořit.“

„Tohle není fér. Poskytla jsem ti trochu publicity, aby se tvoje kniha lépe prodávala. Snadno jsem mohla pomoci někomu jinému.“

„Buďme upřímní, Madeline. Ty sis postavila kariéru na využívání životů jiných lidí.“

Ustoupila o krok a sledovala, jak si její přítel znovu zapaluje marihuanovou cigaretu. Občas býval neuvěřitelně sebeštrédný a ona věděla, že když taková chvíle nastane, nemá